

[Niels Kr. Nielsen.]

på jorden, medvirker vi til, at den bliver endnu vanskeligere og dyrere at få fat i. Det, at vi lægger byrder over på arbejde og forbrug, bevirker, at prisniveauet og løn-niveauet stiger, og at udgifterne atter vokser. Det skal nok vise sig, at selvom vi gennemfører aldrig så store tilskud, i dette tilfælde til sygehusvæsenet, er det kun et tidsspørgsmål, inden de dækningslove, vi har lavet, igen vil animere til en stigning i udgifterne.

Retsforbundet er af den opfattelse, at en gennemførelse af forslaget vil medføre en yderligere forringelse af forholdet mellem de faste ejendomsskatter og de personlige og de indirekte skatter, som jo også delvis indgår i udligningsfonden — ganske vist i ringe grad. Udfra den opfattelse kan vi ikke medvirke til gennemførelse af lovforslaget i den foreliggende skikkelse, men vil tage afstand fra det og anbefale at gå imod det.

Lynnerup Nielsen: De stigninger i sygehusudgifterne, der stadig har været, siden loven af 31. marts 1949 blev til, gør det naturligt, at tilskuddene bringes i overensstemmelse dermed. Selvom det vel egentlig var meningen, at loven først skulle tages op til revision i rigsdagssamlingen 1953—54, må det dog vist erkendes, at stigningen i sygehusudgifterne er så stor — tidligere ordførere har med tal kunnet dokumentere det —, at det må være betimeligt, at de foreslåede forhøjelser og tilskud gennemføres allerede nu.

Udligningsfondens midler er jo kommet fra kommunerne i form af fælleskommunal indkomstskat, og fondens formue har været stadig stigende gennem årene; her er efterhånden opsummeret en millionfond.

Det ærede medlem hr. Smørum var meget betænkelig ved skatterne og ved, hvordan man skulle klare dem i fremtiden, hvis de skulle holdes oppe på de højder, man faktisk i den seneste tid har fastlagt. Han havde store betænkeligheder. Ja, det er så sandt og så rigtigt, men mon det så ikke netop nu var på sin plads at ty til en fond som den fælleskommunale udligningsfond? Denne fonds formue er jo gennem årene blevet større og større, og skal vort sygehusvæsen holde sin standard og iøvrigt følge med i den stadige udvikling på dette for sundheden her i landet så vigtige område, må det vist være naturligt, at man tyr til netop denne fonds midler og anvender dem til et så nyttigt formål som det, der her er tale om. Jeg finder i alt fald, at tids-

punktet må være inde til, at der gøres brug af de midler, der beror i udligningsfonden, ikke mindst i en tid som denne, hvor den største del af befolkningen stønner under skatter, der faktisk ingen grænse kender.

Vi stiller os altså velvilligt ved det fremstatte lovforslags videre gang gennem tinget.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Jeg tror, at det vil være det rigtigste, om jeg nu nøjes med ganske kort at gå ind på de forskellige problemer, der har været fremme under debatten. Jeg forstår på de ærede medlemmer, at man ønsker en udvalgsbehandling, og ved denne udvalgsbehandling kan man jo så gå i enkeltheder.

Når jeg tænker tilbage på den debat, der har fundet sted, synes jeg ikke, den på nogen måde har vist, at der eksisterer nogen akut nødvendighed for, at staten handler nu på dette område. De vigtigste tal, som er kommet frem under behandlingen, er den dokumentation af dækningsprocenterne, som det ærede medlem hr. Edvard Sørensen kom med, hvis sidste tre tal jo var ganske identiske med de tre tal, jeg anførte i mit første indlæg i dag. Disse tal viste os altså, at dækningsprocenten har balanceret mellem 43 og lige ved 49 gennem årene. De viser os endvidere, at den dækningsprocent på 47, som man vil komme op på, når man følger den fremgangsmåde, jeg har foreslået: forhøjelse af tilskuddet ved at lægge folketallet fra november 1950 til grund samt ydelse af tilskud til ambulante behandlinger, og anvende den mest velvillige fortolkning af loven, ikke er alarmerende lav, men snarere ligger blandt de højeste dækningsprocenter, som sygehuse har fået gennem hele den periode, det ærede medlem hr. Edvard Sørensens dokumentation angik.

Hvis man gik med til det ærede medlem hr. Skyttes og det radikale venstres forslag, ville man komme langt, langt højere op med dækningsprocenterne, end man nogensinde har været — så ville man ikke blot nå de 50, men man ville nå et stykke op i 50erne.

Nu kan de ærede medlemmer sige, som det ærede medlem hr. Skytte antydede, at meningen var, at det var et forhandlingsgrundlag, og det er selvfølgelig noget, jeg anerkender. I denne situation er det givet, at vi må tale med hinanden om tingene, men der er ikke i den forhandling, der her er ført, efter min mening fremkommet nogen synspunkter, som har svækket min betragtning, at der ikke behøver at ske nogen forhøjelse nu udover den, som er foreslået med hensyn til fortolkningen.